

Arrest

nr. 126411 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Ph. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 maart 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 28 maart 2014 wordt verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

- 1.3. Op 3 april 2014 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden op basis van artikel 12, 2de lid van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).
- 1.4. Op 3 juni 2014 wordt Italië verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van artikel 22, 7de lid van de Dublin III-verordening.
- 1.5. Op 16 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel op het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : T voornaam : K

(...) nationaliteit : Libanon

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene vroeg asiel op 28.03.2014. Hij is in bezit van een paspoort van Libanon met nummer RL2033398 afgegeven op 24.05.2011 en geldig tot 23.05.2016. Het paspoort is voorzien van een Schengenvisum met nummer 021543831, dat op 17.02.2014 werd afgegeven door de Italiaanse consulaire diensten te Libreville (Gabon) en geldig is voor een verblijf van twintig dagen tussen 28.02.2014 en 03.04.2014. De betrokkene werd gehoord op 28.03.2014 en verklaarde dat hij op 01.07.2011 van Libanon naar Gabon reisde. De betrokkene verbleef vervolgens tot zijn vertrek naar België op 28.02.2014 in Libreville (Gabon). De betrokkene reisde op 01.03.2014 het grondgebied van de Lidstaten via Milaan (Italië) met het bovenvermelde paspoort en visum. Hij reisde vanuit Milaan onmiddellijk per vliegtuig door naar België.

Op 03.04.2014 werd een verzoek voor overname op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord. Artikel 22(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen twee maanden dient te antwoorden op een verzoek voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 22(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 gewezen op hun verantwoordelijkheid en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat een van zijn zes zussen in België verblijft en omdat hij kennis heeft van de Franse taal. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië geen familie heeft en de Italiaanse taal niet machtig is.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de

Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië geen familie heeft en de Italiaanse taal niet machtig is. Hij stelde dat asiel vroeg in België omdat een van zijn zes zussen in België verblijft en omdat hij kennis heeft van de Franse taal. Verder voegde hij toe dat hij niet in Italië heeft verbleven.

De verantwoordelijkheid van Italië volgt uit de afgifte van een visum, waarvan de geldigheid op het ogenblik van de asielaanvraag nog niet was verstreken. Dat de betrokkene niet in Italië verbleef doet geen afbreuk aan Italië's verantwoordelijkheid.

De aan de hand van de door de betrokkene verstrekte gegevens (naam, adres) geïdentificeerde persoon, zus van de betrokkene (OV 6505097) verblijft in België als partner van een EU-onderdaan.

Betreffende het verblijf in België van een zus van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en Italië België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene, geboren in 1975, verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. De in België verblijvende zus van de

betrokkene is niet alleenstaand. Ze verblijft in België samen met haar echtgenoot en vier kinderen. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn zus en hem zou bestaan en dat de zus van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Zoals reeds vermeld werd de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 28.03.2014 gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid. Hij stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Italiaanse instanties bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht een asielaanvraag kan indienen. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Italië tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern en Oslo, mei 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011", 07.09.2011; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin- Rückkehrenden", Bern, oktober 2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen benadrukken we dat verscheidene bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in het algemeen toegang hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (UNHCR, "Recommendations on important aspects of

refugee protection in Italy", juli 2013, p. 10 en Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, p. 13.). Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië heden een uitzonderlijke toestroom van immigranten kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 604/2013 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grand is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Nederlandse instanties."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering, waarbij zij verwijst naar oud artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat sinds 31 mei 2014 evenwel niet meer geldig is. Verzoeker beschikte na kennisgeving van de bestreden beslissing op 16 juni 2014 over een beroepstermijn van tien dagen, met name tot en met 26 juni 2014. De vordering dd. 25 juni 2014 werd ingediend binnen deze wettelijk beschikbare beroepstermijn. Krachtens artikel 39/83 van de vreemdelingenwet mag binnen deze beroepstermijn niet worden overgegaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel. Het gegeven dat een repatriëring was gepland op 26 juni 2013, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker beschikt over een wettelijke beroepstermijn en dat hij *in casu* zijn vordering heeft ingediend binnen deze beroepstermijn gedurende dewelke hij tegen gedwongen verwijdering is beschermd. Voor de Raad staat het uiterst dringende karakter van de vordering dan ook vast.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die

ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, §

78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Muslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.3. Verzoeker verwijst naar een persuittreksel van 20 juni jl. waar gewag wordt gemaakt van wachttermijn en terugsturen van asielzoekers vanuit Zuid-Italië naar Libië. Verzoeker verwijst ook naar de rapporten die in de bestreden beslissing worden aangehaald en betoogt dat er wel degelijk structurele tekortkomingen inzake onthaal- en opvangvoorziening zijn voor asielzoekers in Italië. Voorts betoogt verzoeker dat het minstens vast staat dat zijn asielaanvraag niet met de nodige zorg en niet adequaat door de Italiaanse overheden zal worden onderzocht.

3.3.2.4. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op

onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 98).

Het loutere feit dat de verzoeker zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische positie mogelijks slechter is dan deze in België is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 april 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende staten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (EHRM 28 juni 2011, nr. , nr. 8319/07, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10 Mohammed Hussein v. Nederland en Italië, §§70-71)

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat hij bij overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het zogenaamde Dublin-gehoor van 28 maart 2014 blijkt dat verzoeker geen redenen aanhaalde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die zijn verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Italië - zouden kunnen rechtvaardigen. Hij maakte tijdens dat gehoor geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk zou hebben ondervonden noch maakt hij tijdens het gehoor melding van een vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Italië indien hij zou worden overgedragen. Verder haalde verzoeker geen gezondheidsproblemen aan.

De verzoeker beperkt zich heden in zijn verzoekschrift tot het verwijzen naar een zeer summier persuittreksel dat hij echter niet concreet op zijn persoonlijke situatie betreft. De verzoeker toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

3.3.2.5. Derhalve wordt nagegaan of de verzoeker, met het summiere persuittreksel en de algemene rapporten waarnaar hij verwijst en die tevens in de bestreden beslissing worden vermeld, aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert de verzoeker aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de structurele tekortkomingen in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië, en omdat minstens aannemelijk is dat zijn asielaanvraag door de Italiaanse overheden niet met de nodige zorg en niet adequaat zal worden onderzocht.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Italië en dat tevens werd geoordeeld dat de uitzonderlijke toestroom van immigranten die Italië heden kent, op zich niet impliceert dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld en dat verzoeker geen enkel element aanbrengt waaruit het tegendeel zou blijken.

De gemachtigde steunt met name op een aantal internationale rapporten, meer bepaald: Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May

2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe: "Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013.

Uit deze rapporten, zo stelt de gemachtigde, kan niet worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Deze internationale rapporten, die bij het administratief dossier worden gevoegd, bevestigen volgens de gemachtigde dat Dublin-terugkeerders, zoals verzoeker, in het algemeen toegang zullen hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke overheden.

De Raad stelt vast dat uit de genoemde internationale rapporten inderdaad een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt dan wat de verzoeker aanvoert.

Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoeker die door middel van zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen de verzoeker dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. In principe worden betrokken NGO's ingelicht over de komst van Dublin-terugkeerders zodat zij informatie kunnen verstrekken en bijstand kunnen verlenen bij de activatie van de asielprocedure in Italië. (UNHCR rapport juli 2013, 7) Wat betreft de registratie van een asielaanvraag blijkt dat wordt gewerkt aan een nieuw IT-systeem en nieuwe instructies om de registratieprocedure van asielaanvragen te bespoedigen. In Rome worden de asielaanvragen onmiddellijk op de luchthaven geregistreerd (UNHCR rapport juli 2013, 6). Verzoeker toont niet aan dat een eventuele wachtermijn voor registratie van zijn asielaanvraag derwijze overdreven lang zou zijn dat dit hem bloot zou stellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling van artikel 3 van het EVRM.

Uit het UNHCR rapport 2013 blijkt dat UNHCR tevreden blijft met de algemene beschermingsstandaarden die in het kader van de asielprocedure wordt gehanteerd door de Italiaanse overheden, inclusief de erkenningsgraad van personen met nood aan internationale bescherming (UNHCR 2013, 7 e.v.; Schweizerische Flüchtlingshilfe, 2013, 7) In juni 2013, heeft Italië een "Special Support Plan" ondertekend waardoor het land met het oog op de versterking van een aantal aspecten van zijn asielbeleid en asielsysteem ondersteuning zal verkrijgen van het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken (EASO). (UNHCR rapport juli 2013, p. 2)

Wat betreft eventuele wachtermijnen, blijkt uit de duurtijd van de behandeling van een asielaanvraag door de Territoriale Commissie gemiddeld 4 à 6 maanden bedraagt. Beroepen tegen negatieve beslissingen van die Commissies kunnen worden ingesteld bij de territoriaal bevoegde burgerlijke rechtbank. Die beroepen hebben in principe automatisch schorsende werking, behoudens in een aantal in de wet voorziene gevallen waarin de schorsing van de rechtsgevolgen van de negatieve beslissing aan de rechter kan worden gevraagd door de asielzoeker. Positieve vonnissen van de rechtbank worden door de "Police Immigration Office" onmiddellijk bekrachtigd door de afgifte van een verblijfsvergunning aan de betrokken vreemdeling. De UNHCR waardeert de inspanningen van de "Superior School of Magistrates" om de specialisatie van rechters op het vlak van asielrecht te promoten en te bevorderen. Het UNHCR-rapport juli 2013 maakt tevens melding van het bestaan van een gerechtelijke achterstand in de procedures (UNHCR rapport juli 2013, 7-8). De verwerende partij kan worden gevolgd in de stelling dat dit louter feit op zich niet volstaat om vast te stellen dat er sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit de rapporten blijkt verder dat Italiaanse overheden specifieke opvangplaatsen voorzien voor Dublin-terugkeerders in zogenaamde transit accommodatie-centra waar deze Dublin-terugkeerders tijdelijk worden opgevangen totdat ze kunnen doorstromen naar een zgn. SPRAR- of CARA-opvangcentrum of

een lokaal opvangproject (UNHCR 2013, 11 e.v). Zulke transit accommodatie-centra bestaan in de belangrijkste luchthavens, met name Rome en Milaan, alsook in Bari en Venetië. Diegenen die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating, verliezen hun opvangplaats. Verzoeker is echter niet in dat geval. Uit de rapporten blijkt verder dat Dublin-terugkeerders soms enkele dagen in de luchthaven moeten verblijven zonder enige accommodatie, maar dat dit probleem zich voordoet wanneer de Italiaanse autoriteiten niet afdoende worden geïnformeerd over de komst van een asielzoeker die in het kader van de Dublinverordening wordt overgedragen (Schweizerische Flüchtlingshilfe, 2013). In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand in kennis stellen van de daadwerkelijke overdracht, zodat de nodige voorbereidingen in Italië kunnen worden getroffen. Bovendien kan de huidige raadsman van de verzoeker hem informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval van calamiteiten.

Uit de internationale rapporten waarop de gemachtigde zich steunt, blijkt dus duidelijk dat er opvangcapaciteit is. Er bestaan verschillende opvangmogelijkheden waar de verzoeker in principe toegang tot heeft zodat hij niet aannemelijk maakt dat er voor hem bij terugkeer geen mogelijke toegang tot opvang zal zijn. Verder blijkt uit het recente UNHCR rapport van 2013 dat het UNHCR wordt betrokken bij de Nationale Coördinatiegroep met het oog op planning en coördinatie van interventies aangaande de opvang en integratie van asielzoekers en vluchtelingen en dat het Italiaanse ministerie van binnenlandse zaken heeft toegezegd om het aantal opvangplaatsen uit te breiden van 3000 tot 5000 en eventueel 8000 plaatsen. Het UNHCR geeft aan dat, niettegenstaande er nog regionale verschillen zijn, Italië opvang kan bieden aan een significant aantal asielzoekers. Weliswaar wordt ook in dit rapport melding gemaakt van een aantal noemenswaardige problemen, maar die hebben voornamelijk betrekking op de situatie van bijzonder kwetsbare groepen -waartoe de verzoeker niet behoort- en op de situatie van erkende vluchtelingen dat alsnog niet aan de orde is nu de verzoeker asiel vraagt en nog niet werd erkend.

Daarenboven merkt de Raad op dat het EHRM zich in de zaak Mohammed Hussein van 2 april 2013 als volgt oordeelde: *"Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above)."* (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, par. 78, onontvankelijkheidsbeslissing). Hierbij moet worden benadrukt dat het EHRM zijn uitspraak heeft gebaseerd op internationale rapporten, die tevens door de gemachtigde in de bestreden beslissing werden aangewend.

De Raad stelt vast dat verzoeker de bovenvermelde bevindingen niet weerlegt door een enkele verwijzing een summier persartikel, dat niet specifiek betrekking heeft op de situaties van zgn. Dublin-terugkeerders, zoals deze concreet wordt besproken in de internationale rapporten waarop de gemachtigde zich steunt. Door louter te verwijzen naar de bovenvermelde internationale rapporten, toont verzoeker verder ook niet aan dat de lezing van de gemachtigde dat uit deze rapporten *"niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie"* onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is dan wel artikel 3 van het EVRM miskent. Het gegeven dat Italië niet heeft geantwoord op het overnameverzoek, kan bezwaarlijk worden aanvaard als een indicatie van een schending van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM is prima facie niet aangetoond.

3.3.2.6. Verzoeker voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Hij wijst erop dat zijn zus legaal in België verblijf en dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van zijn recht op gezinsleven met zijn zus.

3.3.2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 88.).

3.3.2.8. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn legaal in België verblijvende zus.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ' gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Het begrip "gezinsleven" is niet van toepassing op de relatie met volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijke familieleden te zijn. Opdat in het bijzonder een relatie tussen volwassen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99 Javeed v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Derhalve dient na te gaan of er *in casu* sprake is van een bijkomend element van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn zus. De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoeker verwijst naar stukken die bij de vordering worden gevoegd, met name een attest van samenstelling van het gezin van zijn zus, een handgeschreven verklaring waarbij de zus verzoeker ten laste wil nemen gedurende de asielpprocedure en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en loonfiches van de echtgenoot van verzoekers zus. Met het loutere gegeven dat zijn zus hem ten laste wil nemen gedurende zijn asielaanvraag, toont verzoeker echter niet aan dat er op het moment van de bestreden beslissing reeds sprake was van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en

zijn zus. De gevoegde stukken die enkel betrekking hebben op het gezin van zijn zus en hun financiële situatie kunnen eveneens niet worden aanvaard als dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de voorgelegde stukken een gezinsleven aannemelijk maken dat voldoende hecht en daadwerkelijk wordt beleefd zodat een bescherming onder artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Uit het *prima facie* onderzoek lijkt er in deze stand van het geding te moeten worden besloten dat er geen beschermenswaardig gezinsleven wordt aangetoond tussen verzoeker en zijn zus. Waar verzoeker *prima facie* niet aantoonde dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn zus, stelt de Raad op het eerste gezicht vast dat in deze omstandigheden niet kan worden aangenomen dat er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om een recht op gezinsleven te handhaven.

3.3.2.9. Verzoeker beroept zich verder op een privéleven. In zoverre dat verzoeker suggereert dat zijn familiale band met zijn zus onder de term privéleven valt, merkt de Raad op dat gezinsbanden eventueel deel kunnen uitmaken van een netwerk van persoonlijke, economische en sociale belangen, in zoverre het bestaan van zulk netwerk wordt aangetoond. (EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 59). Verzoeker laat echter na om met concrete elementen te staven dat hij sinds 28 maart 2014 een privéleven heeft ontwikkeld in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Niettemin, voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker hier een privéleven leidt, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een asielaanvraag indiende en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu door toepassing van de Dublin III-verordening.

Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een privéleven in Italië of elders. Het gegeven dat verzoekers zus zich in België bevindt, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn zus hem in Italië bezoekt. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag in Italië in contact te blijven met zijn zus.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt op het eerste zicht niet.

3.3.2.10. De middelonderdelen met betrekking tot aangevoerde grieven op grond van artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In eerste orde stelt verzoeker dat hij een procedure ten gronde zal voeren voor de Raad teneinde zijn asielaanvraag door de Belgische overheden te laten behandelen. Hij betoogt dat uit ervaring is gebleken dat het noodzakelijk is dat verzoeker in België aanwezig kan blijven omdat de praktijk uitwijst dat gerepatrieerden om veelal financiële doch ook andere redenen onvoldoende in contact kunnen blijven met hun raadsman waardoor de procedure gevaar loopt en de effectieve toegang tot de rechterlijke macht fel bemoeilijkt wordt.

De Raad merkt op dat de omstandigheid dat verzoeker van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd, hem niet belet om zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de wettelijk plicht rust om persoonlijk te verschijnen. Verzoeker toont voorts niet concreet aan dat hij financiële problemen zou hebben om zijn procedure bij de Raad door een advocaat te laten opvolgen. Bovendien geeft verzoeker zelf aan een zus te hebben die legaal in België verblijft, zodat de Raad niet inziet waarom zijn zus de goede opvolging van zijn procedure bij de Raad door de gekozen advocaat niet zou kunnen behartigen.

Het gegeven dat verzoeker geen officiële of gekende woonst of verblijfplaats meer zou hebben, gaat voorbij aan het feit dat hij, net zoals bij huidige vordering, woonplaats kan kiezen bij de advocaat die hij aanduidt voor de voorzetting van zijn procedure.

3.4.2.2. In tweede orde verwijst verzoeker naar eerder aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en het gegeven dat hij eerstdaags naar Italië wordt gerepatrieerd. Verzoeker kan gelet op de hierboven weergegeven bespreking van zijn grief op grond van artikel 3 van het EVRM niet worden gevolgd. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt, zodat *in casu* ook geen sprake is van een ernstig middel op grond van artikel 3 van het EVRM.

Een moeilijk te herstellen nadeel wordt niet aangetoond. Aan de derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel op grond van artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt aangevoerd noch een moeilijk te herstellen nadeel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. MAES